

Benedizioni Della Dea

(L'ORIGINALE)

*Alla fine del principio,
la Dea credè isole santuario per i fedeli,
benedicendoli con tre doni:
Alcuni nacquero con la magia.
Un salvatore, per migliorare.
E quando venne il momento della battaglia,
i guerrieri sarebbero stati forti,
perché Lei diede loro una fonte di guarigione.*

Благословення Богині

(ПЕРЕКЛАД)

*Наприкінці початку
Дея створила священні острови для вірян
і благословила кожен трьома дарами:
Дехто народжується з магією.
Один рятівник, що посилить її.
І коли настане час битви,
воїни будуть сильними,
бо ж дарувала Вона їм водограй зцілення.*

Перекладено в 242 н. е., писар невідомий

ОДИН

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.

Світло, що ллється крізь божественне вікно,
обертає демонів на попіл.

Три весілля.
Три похорони.

Краща людина почувалася б спустошеною, проте Алесса, ставши навколішки перед інкрустованою коштовностями труною на віктарі, схилила голову, аби приховати сухі очі. У храмі під Цитаделлю тхнуло пліснявою та смертю, а в повітрі, наче привиди світлячків, літали крихітні порошинки.

Вона буде плакати. Згодом. Як і завжди. Овдовіти у вісімнадцять — трагічно, і, зрештою, жоден з її партнерів не заслуговував на смерть. Та все ж утретє важко вичавити із себе сльози.

Г'юго, її третій Фонте¹ — нещасне тіло перед нею, — переконував, що він просто нервується, коли його рука затремтіла в її долоні. Вона мала б здогадатися. І вона здогадувалася. Проте боги обрали Алессу, а вона обрала його. Тож навіть

¹ Джерело (італ.) (тут і далі — прим. перекл.).

знаючи, що її дотик може бути останнім, вона доторкнулася до нього вдале.

Алесса Паладіно — священна зброя богів.

Вона зняла своє останнє весільне вбрання, натомість одягнула траурну одіж, заколола чорну мантилю, щоб та прикривала волосся, і взула високі чоботи до колін. І, звісно, натягла рукавички. Завжди вдягала їх. Та вогкий холод однаково пронизував її до кісток. Навіть на випаленому сонцем острові промені не могли зігріти те, чого не торкалися ніколи.

Склавши руки, неначе в молитві, Алесса дмухнула між них, утворивши невеличкий вихор. Магія Г'юго слабо віддунувала лише мить, проте дівчина все-таки повернула дар йому. У порожнечі, що запанувала опісля, відчувалося каяття.

В Алесси боліли коліна, але вона не підводилася, аж доки всі запрошені всілися на свої місця. Це було непросто. До того ж Алесса не мала на це часу, адже кожна хвилина трауру — хвилина, змарнована не на вибір наступного Фонте. Або декількох, якщо вже на те пішло.

По інший бік проходу дванадцять членів Консільйо¹ спостерігали за нею непроникними поглядами. Стежили, як і завжди. Чекали, як і завжди. Спочатку — щоб вона стала достатньо дорослою, аби обрати партнера. Після нього — наступного. І наступного після них. Незабаром вони вимагатимуть для неї іншої жертви.

Партнера. Її наступного партнера.

Цього разу вона повинна впоратися. Консільйо притягне нового обраного до Цитаделі, навіть якщо доведеться погрожувати йому мечем. Однак вона хотіла б, щоб той прийшов добровільно.

¹ Рада (італ.).

Дорогою до свого місця Алесса зупинилася і зробила реверанс перед Ренатою Ортіс, попередньою Фінестрою¹, чия сила зникла п'ять років тому — того дня, коли розквітла Алесса. Рената кивнула прохолодно й байдуже, натомість її Фонте, Томохіро Міямото, співчутливо всміхнувся. Вони були гарною парою. Чудовою парою. Саме такими, якими й мали би бути Фінестра і Фонте.

Знайома хвиля заздощів ледь не накрила Алессу, коли вони взялися за руки.

Вона все віддала б, аби потриматися за руки. Або обійнятися.

Вона вбила б за обійми.

Буквально.

Алесса сіла на своє місце, затиснувши рота кулаком, поки різкий вдих не встиг перетворитися на смішок або, що ще гірше, на голосіння. Жорстка чорна тканина стискала груди дівчини, доки вона заспокоювала дихання. Якби Алесса знала, як часто вдягатиме траурне вбрання, то попросила б нове ще після першого похорону.

Адрік примостився поруч із нею, поправляючи лацкани й намагаючись видаватися настільки нещасним, наскільки лише можливо.

— Немає сліз за добрим старим Г'юго, сестричко? — пробурмотів він, ледве ворущачи губами. — Мені пощастило, що біля тебе знайшлося вільне місце.

— Біля мене завжди є вільне місце. — Алесса стиснула кулаки, марно намагаючись зігріти пальці в рукавичках.

Рената, яка сиділа по інший бік проходу, стрельнула в Алессу застережливим поглядом.

¹ Вікно (італ.).

Однак це ж не її провина, що Адрік не дотримувався правил. Можливо, він навіть наважився б обійняти її, а втім, вона ніколи про це не попросила б. Фінестра не повинна торкатися нікого, крім свого обранця Фонте, доки не завершиться *Divorando*¹. Навіть спробувати щось інше було занадто небезпечно. Від самої думки про рідного брата, який лежить мертвим на вівтарі, їй скрутило живіт.

Він мав би сісти десь в іншому місці. Від Фінестри очікували, що вона розірве всі зв'язки зі своїм минулим життям. Без жодних винятків. Назавжди. Вона навіть не мала більше *думати* про нього як про свого брата — і вже точно не мала б із ним розмовляти.

— Ще не обрала наступного? — жестами прошепотів Адрік, коли хористи із шурхотінням займали свої місця. Шепотіння було таким собі різновидом жестової мови. Їхній *поппо*² був глухим, тож вони обоє вільно володіли мовою жестів. Проте шепотіння жестами, яке брат показував пальцями на своїх колінах, було вигаданою варіацією жестової мови, яку розуміла лише Алесса. *Рара*³ вжахнувся б. Однак *рара* не було поруч. І, власне, він уже не був її *рара*.

— Ще обираю, — показала вона у відповідь.

— Краще поквася, — хрипко прошепотів Адрік. — За останній місяць із Саверіо втекла дюжина.

Страх стиснув її живіт. Вона ж бо вже втратила лік, скільки на острові залишилося придатних Фонте, але не могла дозволити собі налякати їх ще більше. Алесса встояла перед бажанням озирнутися й подивитися, хто залишився.

¹ Пожирання (*итал.*).

² Дідусь (*итал.*).

³ Тато (*итал.*).

Усі Фонте від народження були благословенні захисною магією — вогню, вітру, води, землі, електрики та іншими, — і тому їх поважали й шанували, вважаючи дорогоцінним ресурсом незалежно від того, чи були вони обрані служити, чи ні. Кожен Фонте отримував щедрі річну плату, був звільнений від військового обов'язку та захищений від будь-яких неприємностей.

Принаймні так було раніше.

— Попутного їм вітру, — прошипіла Алесса. Гніватися безпечніше, ніж панікувати. Вона добре знала свій обов'язок, який не дозволяв їй розкисати, коли бодай хтось може це побачити. — Той, хто покинув свій народ, однаково не гідний бути моїм Фонте.

Дар Фонте досить слабкий без Фінестри, яка би поглинала та збільшувала магію, але вони хоча б *мали* корисні сили. Не такі, як у неї, — її сили майже нічого не вартували без партнера, з якого можна було б черпати енергію.

Тому вона не заперечила Адріку, коли той відповів:

— Краще негідний Фонте, аніж жодного.

Вона ризикнула швиденько зиркнути на нього. Якщо не зважати на його очі — зелені лише в хороші дні, тож переважно горіхові, — брат, хоч вони й двійнята, зовсім не схожий на Алессу. Високий і худорлявий, із засмаглою шкірою та золотистими кучерями, Адрік крокував життям із легким шармом. Водночас у неї, як і в їхньої матері, було темне хвилясте волосся та білосніжна шкіра, яка вмить згорала на сонці, а властиву дівчині легкість і чарівність знищили роки дисципліни та ізоляції.

— Ти міг би підбадьорити й краще, — прошепотіла вона. Здається, Адрік розглядав таку можливість.

— Хтось же повинен посміятися із цього.

— Це не смішно.

— Звичайно, ні, — у його голосі почулося легке тремтіння. — Але якщо я думатиму про це серйозно, то ніколи не встану з ліжка.

Алесса ковтнула. Коли помер її перший Фонте, Імер, Адрік стояв біля стін Цитаделі, годинами волаючи непристойні моряцькі пісні своїм найкращим піратським голосом, аж доки ридання сестри змінилися гикавкою від сміху. Адрік ніколи не був серйозним, хай які жахи траплялися в житті, і хоча Алесса роками бажала, щоб він ставився до її ситуації серйозно, зараз не була впевнена, що зможе впоратися, якщо він саме так і вчинить.

Соліст хору завів заспів *Canto della Dea*¹ звичною мовою. Невдовзі до нього долучився ще один, який співав стародавньою, потім інші, аж доки десяток мов сплелися в гармонії, такій заплутаній, як і саме суспільство.

Разом ми захищені. Порізно ми знищені.

Коли остання нота згасла, сухорлявий старий падре Калабрезі почовгав сходами нагору й декілька разів прочистив горло, хоча всі мовчали.

— Боги жорстокі, але милосердні, — почав він.

Йому легко казати.

— На початку Дея² створила людство, але Кролло³ наполягав, що ми занадто недосконалі, занадто егоїстичні, щоб жити. Коли Кролло створив вогонь, Дея дала воду, щоби погасити його. Він готував бурі, а вона дарувала притулок. І коли Кролло поклявся очистити землю від людей і почати наново, Дея кинула йому виклик, тому що вірила в нас. Вона казала,

¹ «Пісня Богині» (итал.).

² Богиня (итал.).

³ Хаос (итал.).

що поодинці кожна людина — це нитка, яку легко перерізати. Однак сплетені разом, ми достатньо сильні, щоб вижити.

Алесса завовтузилася на твердій лаві. З тим, як їй щастить, скоро все нижче талії заніміє, і коли вона встане, щоби піти, то просто гепнеться на підлогу. Дея могла би підсолонити її долю, додавши до великої й смертоносної сили трішки терпимості до дискомфорту.

Відчувши, що падре звернув увагу на неї, Алесса сіла рівніше.

— Тож Дея та Кролло побилися об заклад: Кролло може посилати своїх нищівних прислужників, але Дея підійме з морських глибин священні острови, де віряни спробують жити в гармонії, доводячи свою гідність і кидаючи виклик цинічному Кролло. А оскільки вона любить нас, то озброїла своїх дітей дарами...

Алесса намагалася видаватися настільки схожою на дар, наскільки це можливо, поки всі крадькома кидали погляди в її бік.

Хоча все це *правда*, й, очевидно, люди були в боргу перед Деєю, Богиня *могла б* обрати простіше рішення. Наприклад, створити непроникний щит. Або зробити острови невидимими. Може, вона змогла б сторгуватися з Кролло до *однієї* планетарної катастрофи, і вони покінчили б із цією нісенітницею ще пів століття тому. Але *о ні*, у безмежній мудрості Дея вирішила навчити своїх дітей єднанню та партнерству, створивши рятівників, які не зможуть захистити всіх самотужки.

Божественне створення пари існувало як постійне нагадування, що спільна сила — це шлях до спасіння. Отже, Фінестра могла лише посилити *чужий* дар.

Тримаючи за руку оперного співака, Фінестра могла би перевершити найсуворішого музичного критика. Протягом